

Αχιλλέας ΙΙΙ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Στο «κακό παγωταζίδικο»,
τον φίλο μου Μιχάλη

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΙΙΙ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ

Διηγήματα

ΙΚΑΡΟΣ

Εν αρχή ην ο λόγος να σηκωθείς...

Δεν έχει ακόμη ξημερώσει καλά καλά. Βρίσκομαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου και επιπλέω στη ρευστότητα μιας ενδιάμεσης κατάστασης, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, με τα μάτια κλειστά αλλά με το μυαλό μου να τρέχει προς διάφορες κατευθύνσεις, ταυτόχρονα. Κρύβομαι σε αυτή την αμφιλεγόμενη διάσταση και αποφεύγω συνειδητά να επιλέξω πλευρά, παραμένοντας ασφαλής τόσο από τα άσχημα όνειρα όσο και από την πραγματικότητα. Προσποιούμαι τον αδιάφορο και τον απασχολημένο, ενώ οι εργασίες που γνωρίζω ότι έχω να επιτελέσω κατά τη διάρκεια της ημέρας και τα αγέννητα όνειρα σχηματίζουν δυο ομάδες, που η καθεμία στέκεται στο κατώφλι της εισόδου του κόσμου της και χτυπά ανυπόμονα τα πόδια της ρυθμικά στο παλιό φθαρμένο πάτωμα της κρεβατοκάμαράς μου· ακούω το χτύπημα των συντονισμένων πλέον μικροσκοπικών ποδιών στα βερνικωμένα σανίδια και την ίδια στιγμή ακούω τον ήχο από την κίνηση του δείκτη των δευτερολέπτων από το ρολόι που ισορροπεί στην κορυφή της μεγάλης στοίβας των αδιάβαστων βιβλίων πάνω στο κομοδίνο μου. Στη

βάση της στοίβας, λαμπρό μνημείο αναβλητικότητας, ο Οδυσσεάς του Τζέιμς Τζόυς (με περισσότερη σκόνη πάνω στο προεξέχον μέρος της επιφάνειάς του απ' ό,τι είχαν μαζέψει οι όρκοι αγάπης του πολυμήχανου τυχοδιώκτη προς την πιστή και περιτριγυρισμένη από μνηστήρες σύζυγό του), ενώ στην κορυφή του χάρτινου πύργου ο Μύθος του Σίσυφου του Αλμπέρ Καμύ (βιβλίο που, όποτε κοντεύω να τελειώσω, κάτι συμβαίνει και αισθάνομαι την ανάγκη να το ξεκινήσω από την αρχή, εκτίοντας και ο ίδιος κάποιου είδους ποινή, παρότι αγνοώ για ποιου άλλου την εξαπάτηση, εκτός του εαυτού μου, τιμωρούμαι).

Μένω ξαπλωμένος στο κρεβάτι, χωρίς να κάνω καμία κίνηση για να βρεθώ σε κάθετη θέση σε σχέση με την επιφάνεια του πλανήτη, παρατεινοντας όπως κάθε πρωί αυτό το διάστημα της γλυκιάς απραξίας. Ωστόσο, σήμερα αισθάνομαι περισσότερο έτοιμος. Σήμερα είμαι αποφασισμένος να προσφέρω στον κόσμο ένα οριστικό τέλος, να καταστρέψω μια για πάντα ό,τι υπήρξε, ό,τι υπάρχει και ό,τι θα μπορούσε να υπάρξει αν το επέτρεπα. Είναι κάτι που έχω σκεφτεί από καιρό. Σε λίγο όλα θα ξεκινήσουν να τελειώνουν. Έτσι πρέπει!

Με περιμένει πολλή δουλειά, το γνωρίζω.

Να πάρει, όμως! Είναι τόσο ζεστά και όμορφα εδώ που δεν μου κάνει καθόλου καρδιά να σηκωθώ!

Το πρώτο φως της ημέρας τρυπώνει στο δωμάτιο και γαργαλάει τα κλειστά μου βλέφαρα.

Το ξέρω, η αρχή του τέλους των πάντων δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Απλώς χρειάζομαι πέντε λεπτάκια ακόμη...

Αμονολογώντας

Η γυναικά του σιδερά συνέχιζε να ανακατεύει το φαγητό στην κατσαρόλα όσο μιλούσε στον επτάχρονο γιο της που καθόταν στο τραπέζι και ζωγράφιζε με τους μαρκαδόρους του, χωρίς να φαίνεται ότι δίνει ιδιαίτερη σημασία στη μητέρα του.

«Ο κόσμος, Μιχαλάκη μου, είναι μια σφαίρα πάνω σ' ένα τεράστιο αμόνι. Κάθε τόσο ένα σφυρί πέφτει από ψηλά και χτυπάει τη σφαίρα με τρομερή δύναμη με τόσο τρομερή δύναμη που θα μπορούσε να τη διαλύσει! Ωστόσο, δεν τη διαλύει, απλώς καταστρέφει πλήρως ό,τι υπάρχει πάνω της τη στιγμή της κρούσης και στη συνέχεια αποχωρεί. Όλα στον κόσμο, λοιπόν, υπάρχουν και εξελίσσονται κατά τη διάρκεια του χρόνου που μεσολαβεί από τη μια επίσκεψη του σφυριού μέχρι την επόμενη. Από το κάθε χτύπημα γεννιούνται πολλές σπίθες, οι οποίες πετάγονται με ορμή αριστερά και δεξιά, για να σβήσουν αθόρυβα μέσα στο σκοτάδι που περιβάλλει το αμόνι –σαν τις σπίθες που έχεις δει στο εργαστήρι του μπαμπά σου–, ενώ έπειτα από λίγο, όπως ακριβώς συμβαίνει με τις αναμνήσεις αυτών που χάνονται ή με τον πόνο και το δράμα που προκαλούνται από

την καταστροφή, δεν έχουν πια καμία σημασία. Ξέρω τι σκέφτεσαι να ρωτήσεις. Όχι, δεν υπάρχει κάποιος χέρι που καθοδηγεί το σφυρί, ούτε έχουν κανένα νόημα οι επικλήσεις προς αυτό για έλεος, αφού δεν υπάρχει κανείς που να ενδιαφέρεται για παρακάλια, παρότι κάποιοι δεν συμφωνούν με αυτή την άποψη. Φαντάζομαι ότι θα ήθελες να μάθεις κάθε πότε συμβαίνει αυτό· η αλήθεια όμως είναι ότι σε αυτό το σφυροκόπημα που διαλύει κόσμους δεν υπάρχει ακριβής περιοδικότητα – δηλαδή το σφυρί δεν κάνει τον ίδιο καιρό για να πέσει κάθε φορά. Το ίδιο συμβαίνει και αν, στη θέση του κόσμου που σου είπα πριν, βάλεις πάνω στο αμόνι μια ανθρώπινη ζωή και πεις ότι το ένα χτύπημα του σφυριού είναι η γέννηση και το άλλο ο θάνατος. Δεν μπορεί κανείς να επιλέξει πότε θα συμβεί το ένα ή το άλλο· μπορεί; Δεν μπορεί. Αυτό που μπορούν και οφείλουν να κάνουν ένας άνθρωπος και ένας κόσμος είναι να εξελίσσονται συνεχώς, να κοπιάζουν να φτάσουν προς κάτι ανώτερο, με τη σκέψη της άφιξης του σφυριού όχι ως κάτι που τους παραλύει από φόβο, αλλά ως λόγο για να μη σταματούν την προσπάθεια. Άλλωστε, κάθε τέλος οδηγεί σε μια νέα αρχή, όπως συμβαίνει κάθε φορά που τελειώνετε ένα παιχνίδι με τους φίλους σου και αμέσως μετά ξεκινάτε ένα άλλο. Για στάσου, όμως, σαν ν' ακούω τον πατέρα σου να έρχεται», είπε η γυναίκα, που ούτε στιγμή δεν είχε σταματήσει να ανακατεύει το φαγητό στην κατσαρόλα.

Ενώ ο Μιχαλάκης έτρεχε να υποδεχτεί τον πατέρα του που ερχόταν κουρασμένος από το σιδηρουργείο, εκείνη έπιασε να ετοιμάσει το τραπέζι. Μαζεύοντας τα χαρτιά

και τους μαρκαδόρους που είχε αφήσει πίσω του ο γιος της, η γυναίκα χαμογέλασε παίρνοντας στα χέρια της μια μισοτελειωμένη ζωγραφιά στην οποία διακρινόταν ένα μεγάλο σφυρί με τις δυο πλευρές της κεφαλής του γεμάτες πολύχρωμα λουλούδια. Στη συνέχεια έστρωσε το τραπεζομάντιλο και έβαλε στα πιάτα τη ζεστή φάβα, η οποία –ακόμη και αν είχε κάποιον λάκκο– μύριζε υπέροχα.

